Congrestoespraak Paul Tang - 16 februari 2014

Gesproken woord geldt

Beste partijgenoten, beste mensen, lieve vrienden, lieve vriendinnen,

Het is zover.

Na maanden van campagne en voorbereiding sta ik hier vandaag in het mooie Breda voor jullie als lijsttrekker voor de Europese verkiezingen. Het is een hele verantwoordelijkheid maar vooral een hele eer. En ik dank de leden en dit congres voor het vertrouwen.

Vrienden,

We staan hier aan de vooravond van twee ongelofelijk belangrijke verkiezingen. En het besef dat deze verkiezingen zo belangrijk zijn, dat voel ik, dat voelen jullie. Gister, toen wij met honderden van jullie hier in Breda van deur naar deur gingen. Om te luisteren. Te luisteren naar de zorgen, de dromen, en de wensen van onze kiezers. En het verhaal, het verhaal dat we hier het vaakst hoorden, is niet een verhaal van alleen vandaag.

Partijgenoten,

In het najaar sprak ik een marktkoopman en zijn vrouw. Ze leefden op het bestaansminimum: bijna 40 euro per dag voor hun marktkraam en op slechte dagen maar een omzet van 60, 65 euro. Maar geen klacht kwam over hun lippen. Hoe is de buurt? 'alles goed, alles prima' Wat kan er beter? Nee, 'alles goed, alles prima'.

Geen klachten.

Tot ik vroeg naar hun kinderen. De kinderen waren hun trots. Ze doen het goed, zeiden ze; de zoon is net naar het MBO gegaan, en de dochter is bijna schoonspecialiste. Ja, ze doen het goed. Maar, zeiden ze, er is geen werk. Hoe moeten ze werk vinden? Toen zag ik de onrust in de ogen van deze ouders. Toen was niet alles goed en niet alles prima.

Deze mensen zijn mij dierbaar. Dierbaar omdat ze me doen mij denken aan mijn opa en oma op dat bovenwoninkje in Betondorp, Amsterdam. Zij werkten om mijn vader naar de HTS te laten gaan. Ze doen mij denken aan mijn vader en moeder in een doorzonwoning in Alkmaar. Zij werkten om mij – als in eerste in de familie – naar de universiteit te laten gaan.

Partijgenoten,

Deze mensen hebben het net als mijn grootouders niet breed maar zetten alles op alles om hun kinderen een betere toekomst te geven. Ze kijken naar mij. En daarom sta ik hier. Deze mensen kijken naar mij, maar ook naar jullie, naar ons. Want, partijgenoten, ze kijken naar juist de Partij van de Arbeid. Zij vragen onze steun. Partijgenoten, zij verdienen onze steun.

En ondertussen? Ondertussen zie ik met stijgende afkeer hoe andere partijen het debat over Europa voeren. Meer of minder Europa? Voor of tegen Europa? Wat hebben die mensen en onze kiezers daaraan? Wat hebben zij aan de dagdromers van D66 en de doemdenkers van de SP en de PVV?

Partijgenoten,

We mogen Europa niet overlaten aan de dagdromers en de doemdenkers.
Laten wij de economische kracht van Nederland, handelsland, afhangen van de PVV. De PVV, die van ons

belastinggeld onderzoek bestelt waarvan ze zelf de conclusies heeft geschreven? Laten wij ons de les lezen door de SP die niet eens bereid is tot Europees samen werken om bonussen voor bankiers aan banden te leggen?

Ik dacht het niet.

En dan D66 en de VVD, onder aanvoering van Guy Verhofstadt.

Verhofstadt noemt Europa onze verdomde plicht. Dat is mooi. Dat vind ik mooi.

Ja, het is onze verdomde plicht louche bedrijven en malafide uitzendbureaus Europees aan te pakken.

Ja, het is onze verdomde plicht om de bonussen bij banken aan banden leggen.

Ja, het is onze verdomde plicht om belachelijke salarissen in Brussel aan de kaak te stellen.

Ja, het is onze verdomde plicht om het bestrijden van werkloosheid voorop te zetten.

En het is bovenal onze verdomde plicht om weer perspectief te bieden aan de kinderen van de marktkoopman en miljoenen werklozen door heel Europa.

Maar, partijgenoten,

Over dat Europa hoor ik Verhofstadt en zijn broeders niet.

De Verhofstadt-lijst van D66 en de VVD strijdt voor de vrije markt. De markt met zo min mogelijk regels en alle vrijheid voor bedrijven. Alle vrijheid om zo min mogelijk belastingen te betalen. Alle vrijheid om de top te fêteren met bonussen. Alle vrijheid om gewone werknemers de laagste lonen en de slechtste arbeidsvoorwaarden te bieden.

En dus waarschuwt Halbe Zijlstra van de VVD voor de regeldruk bij banken. En dus neemt de VVD stelling tegen Jeroen Dijsselbloem omdat Jeroen aandeelhouders en niet de belastingbetalers wil laten opdraaien voor blunderende bankiers. En dus vindt D66 het vrij verkeer van werknemers belangrijker dan het tegengaan van uitbuiting van Polen of Roemenen. En dus schreeuwen ze moord en brand als Lodewijk Asscher de noodklok luidt om de gevolgen voor onze wijken. Als Lodewijk zijn zorgen uit over de positie van Nederlandse werknemers.

De strijd van D66 en de VVD is niet de onze.

Partijgenoten,

Wij staan op een kruispunt. Wij mogen op 22 mei kiezen. Kiezen wij voor de race naar het afvoerputje van D66 en de VVD? Kiezen wij voor Bulgaarse minimumlonen? Kiezen wij voor het dictaat van Brusselse boekhouders? Kiezen wij ervoor onze wijken over te laten aan huisjesmelkers en woekerbazen? Kiezen wij voor de hand boven het hoofd van blunderende bankiers?

Of kiezen we voor de weg omhoog, voor de race naar de top?

Waar bedrijven goed werk eerlijk belonen.

Waar banken weer dienstbaar zijn aan jullie en mij.

Waar we vrijheid en mensenrechten verdedigen, buiten en binnen de grenzen van Europa.

Waar we alles op alles zetten om mensen aan de slag te krijgen en de werkloosheid onder de 5% brengen.

Waar we elkaar aansporen, elkaar opjutten, elkaar aanjagen om het beste uit onszelf en uit elkaar te halen.

Waar we Europa sterker en socialer maken.

Waar we geen genoegen nemen met een alleen maar mee doen. Maar waar we allemaal gaan voor goud, zilver en brons.

Beste mensen,

Laat er geen misverstand over bestaan. De Partij van de Arbeid is voor Europa. Maar het is een heel ander Europa, dan dat van D66 en VVD.

We staan op een kruispunt. We gaan niet terug, en we denderen niet vooruit. De PvdA kiest voor een scherpe bocht naar links. Wij kiezen voor een sterker én bovenal een socialer Europa.

Partijgenoten,

Nederland kan het niet alleen; we moeten en willen samenwerken in Europa. Omdat we weten dat we alleen dan de problemen van deze tijd te lijf kunnen. Omdat we weten dat we alleen dan sterker staan in deze wereld.

En ook de Partij van de Arbeid kan het niet alleen. En hoeft het niet alleen. Wij zijn deel van een grote beweging in Europa. En wij kunnen als grootste uit de bus komen. En dan kunnen wij als grootste in het Europees Parlement de koers van Europa fundamenteel verleggen.

Beste mensen,

En ook ik, ook ik kan het niet alleen.

Ik wil mijn campagneteam bedanken voor hun geweldige inzet tijdens de race om het lijsttrekkerschap. De andere kandidaten en hun teams voor de mooie race.

Ik wil mijn vrouw Victoria bedanken voor haar onvoorwaardelijke steun. Deze bloemen zijn natuurlijk voor haar.

Ik kan het niet alleen, en gelukkig hoef ik het ook niet alleen.

Ik ben dan ook ongelofelijk trots dat we met dit geweldige team, deze prachtige lijst, gaan strijden voor een sterker en socialer Europa.

Vrienden,

Geef ze een daverend applaus.

Partijgenoten,

De komende maanden, weken, dagen, doen er toe. Wij gaan zij aan zij, deur na deur, ons verhaal vertellen over hoe we Nederland sterker en socialer maken. Hoe wij lokaal kiezen voor de menselijke maat, voor zorg dichtbij, voor de kwetsbaren in onze samenleving. En dan gaan we in een adem door, campagne voeren voor een sterker en socialer Europa. Massaal, net als gister hier in Breda, zullen wij Nederland laten zien dat wij geen boodschap hebben aan de dagdromers en de doemdenkers.

Dat wij ons verhaal over Europa gaan vertellen. Dat wij de problemen van onze kiezers centraal stellen. Dat we duizenden ouders in Nederland weer het vertrouwen geven, dat hun kinderen een mooie toekomst tegemoet gaan. En die toekomst is een sterker, en een socialer Europa.

Dit is nog maar het begin.

We zijn klaar voor de strijd!

Dank jullie wel!